

er en Sparekasseinspektør, hvis Opgave, det vil være at holde sig nøje underrettet om, hvorledes Sparekasserne ogsaa i Fremtiden driver deres Virksomhed, og da han efter det foreliggende Lovforslag, hvis det bliver vedtaget, i endnu højere Grad har Opfordring til at følge Sparekassernes Virksomhed med Opmærksomhed, vilde jeg tro, at man ikke vil kunne blive staaende derved, og at man kan haabe paa, hvis det skulde vise sig, at Sparekasserne i større Udstrækning, end rigtigt er, foranledigede af denne Bestemmelse, giver sig i Færd med, at drive Bankvirksomhed, at man da paa et senere Tidspunkt kunde finde Rigsdagen villig til en Forandring af Loven paa dette Punkt.

I samme Paragraf er der foreslaaet en anden Forandring. Medens man tidligere vilde begrænse Garanternes eller Aktionærernes Udbytte til den højeste Indlaansrente, som Sparekasserne giver deres Indskydere, foreslaas det nu, at der maa ydes 1 pCt. derudover. Jeg kan ikke tro, at der ligger nogen som helst Fare i en saadan Bestemmelse, og den har jeg derfor gerne kunnet tiltræde. Dernæst er der foreslaaet i Sparekasselovforslagets § 1 den samme Rentebestemmelse som den, der findes i Banklovsforlaget, og ligeledes i § 3 den samme Bestemmelse om, at Checks kan hæves paa Sparekassebog.

I Lovforslagets § 7 er der allerede ved Fremsættelsen — foranlediget af en Forhandling, der blev ført i Folketinget i Fjor — sket den Forandring, at medens der tidligere fandtes den Bestemmelse, at i Sparekasser, hvor Sparernes Tilgodehavende overstiger 100,000 Kr., maa kun indtil Halvdelen af det overskydende Beløb være anbragt som Laan mod Selvskyldnerkaution, er det nu foreslaaet, at man gaar til Grænsen 500,000 Kr., idet det gøres gældende, at de saakaldte Sogne-sparekasser, hvis samfundsnyttige Virksomhed i høj Grad udøves gennem Ydelsen af Kautionslaan, i stort Antal kommer op mod den Indlaanssum, her er nævnt. Jeg kan tiltræde den Betragtning, at de Kautionslaan, som ydes af saadanne Sparekasser, sikkert afgiver en særdeles god Sikkerhed, eftersom de jo udelukkende ydes til Folk, hvis økonomiske Forhold er Sparekassens Bestyrelse særdeles vel bekendt.

I § 10 er der navnlig gjort den Forandring, at medens man efter den nuværende Sparekasselov kan opføre Værdien af Sparekassens Værdipapirer efter 3 Aars

Gennemsnit, og medens man i det oprindelige Lovforslag foreslog 5 Aars Gennemsnit, er dette nu foreslaaet rettet til 10 Aars Gennemsnit. Naar man overhovedet ikke mener det fornødent, at Sparekasserne opfører deres Beholdning af Værdipapirer til Dagens Kurs, ligger det jo i den Betragtning, at disse Værdipapirer ikke netop skal sælges, men tjene til Forrentning af de Kapitaler, som er indskudte i Sparekassen, og kun ved særlige Lejligheder, naar Uddragene bliver særlig store, vil det være fornødent at realisere af Værdipapirerne og da kun en ringe Del af Værdipapirerne, saa at Sparekasserne i meget høj Grad vil kunne paaregne at beholde deres Kreditforeningsobligationer, indtil de en Gang udtækkes og saaledes indgaar til Sparekassen med deres paa-lydende Beløb, men hvorvidt det saa er mest rationelt at fastsætte 3, 5 eller 10 Aars Gennemsnit, turde bero paa et Skøn, og jeg tør ikke benægte, at et 10 Aars Gennemsnit for saa vidt kan være rigtigt nok. Man har jo en tilsvarende Bestemmelse med Hensyn til Livsforsikringselskaberne i Loven om Livsforsikring.

Bortset fra mulige rent formelle Ændringer har jeg nu gjort Rede for de Forandringer, som disse Lovforslag er undergaaet i det andet høje Ting, siden de var til Forhandling her i Landstinget. Man kunde maaske sige, at det er uheldigt, at to saa vigtige Lovforslag først kommer til Behandling i Landstinget paa dette Tidspunkt af Samlingen, og den Indvending vilde jeg ogsaa finde rigtig, hvis Forholdet ikke var det, at Landstinget i Forvejen har haft Lejlighed til meget nøje at gennemgaa disse Lovforslag og har haft sin overordentlig indgaaende Indflydelse paa deres Affattelse. Jeg ser saaledes paa de Ændringer, der er vedtagne, at sikkert nogle af dem vil finde Sympati ogsaa hos dette høje Tings Medlemmer, og at Uoverensstemmelserne ikke vil være større, end at man ved Forhandling derom vil kunne naa til Enighed, saaledes at Lovforslagene kan blive til Lov i denne Samling. Hvis dette ikke sker, mener jeg, at det paa ny vil være et stort Spild af forudgaaende Arbejde, da det jo altid vil være lidt vanskeligt at tage Sagen op paa ny, efter at man en Gang er naaet til en Slags Overenskomst i det ene af Tingene. Jeg vil derfor meget anbefale, at man fra det høje Tings Side vil lægge Vægt paa at tilendebringe denne Sags Behandling saa snart som muligt.